

En förlorad röst

Samma dag, innan avrättningen utförs i Skärholmen, skriver jag en krönika om ”samvetets röst.” Jag gör det för att kunna reda ut mina tankar kring om jag fortfarande tror på att vi människor har ett inbyggt samvete. Att vi disponerar en massa av muskler är uppenbart, men finns det något mer som skulle kunna kallas för insidan? Något som får oss att känna vad som är gott och ont, mänskligt eller omänskligt, kärlek till andra och vad som är kärlek till mig själv. Söker vi inte svaret hos oss själva, så får vi hjälp utifrån av andra som kan dirigera våra liv i en riktning. Dessa röster handlar om att köpa sig en identitet på en allmän marknad och där finns det gott om röster som vill överrösta varandra. Gängkriminalitet är en egen marknad som speglar den större, som vi alla befinner oss på. Här handlar det om ett köpande och säljande av identiteter som har olika prissättningar. Den som vill köpa något kan använda sig av tjänster med våldet som språk. Det är en snabb väg som ger ett kort liv som blossar upp på stjärnhimlen men inte mer. Vi blir rädda och moraliserar över hur hemskt det har blivit. Vi blir förbannade över att betala så mycket skatt och ändå kan polisen och andra myndigheter inte få stopp på utvecklingen. Vi vanliga medborgare betalar för att slippa undan, för att få vara ifred i vår egen vrå av tillvaron. Men det är orimligt att en liten klick av samhället ska ta hela ansvaret för utvecklingen och det borde vara enkelt att inse att varken polisiära åtgärder eller längre straff kan åstadkomma att våldets katastrofer minskar. Det är något som kräver en mobilisering av medborgarskap, där civilkurage står i fronten. Var och en måste gå in i ett ansvarstagande och börja se och beröra andra i sin omgivning och sluta att tro på att vi kan köpa oss lyckliga. Det är den värsta lögnen av alla som i det stora hela gör oss omänskliga. Den som skjuter en pappa inför hans son, är en person som tror att han kan köpa vad han vill, respekt, pondus, en Rolexklocka och en rangordning i ett sammanhang. Om alla vi andra kan visa att det viktigaste i livet inte är pengar eller materiellt ägande, så kan vi bli förebilder för ett annat liv som stämmer mer överens med vår inre kompass, samvetets röst. Låt oss följa den döde Mikaelns tro på civilkuraget, så att hans död inte blir något förgäves och meningslöst.

Per-Arne Bengtsson, präst i Svenska kyrkan